

Associacions col·laboradores

Amor de mare, 1912-1913

el cim del seu prestigi i es nomenat Cavaller de les ordens d'Isabel la Catòlica, de Carles III i d'Alfons XII, i obte la medalla d'honor en l'Exposició Nacional de 1910. En 1911 Màlaga el nomena fill adoptiu i en 1915 València li rendix un homenage erigint-li un monument finançat pel Circul de Belles Arts, un bust de marbre realitzat per l'escultor Francesc Marco Diaz-Pintado que s'inaugurà el 23 de juliol, instal·lant-se en els jardins de la Glorieta.

Durant bona part de la seua etapa de madurea, l'artista estigues acompanyat per la que fon discipula i colega, Flora López Castrillo (1878-1948). Artista d'enorme rellevancia que apostà pel modernisme i col·laborà en freqüencia en treballs a quatre mans en el seu mestre.

En 1919 el geni del paisatge tornaria a Màlaga, a on decora el Saló de Plens del Palau Municipal. Al mateix temps acaba la magnífica serie sobre Miguel de Cervantes i el *Quixot* per a la Biblioteca Nacional.

Fallix el 12 d'octubre de 1924. La ciutat l'erigi un mausoleu en el Cementeri Històric de San Miguel, a on fon soterrat.

La colecció d'obres d'Antoni Muñoz Degrain conservada en el Museu de Belles Arts Sant Pio V de València la formen un total de 61 pintures i es la mes important del món d'este pintor en quantitat i varietat. Destaquen, entre uns altres, *Abans de la boda* (1882), *Llavaneres* (1903), *El bany de les nimfes* (1924), *La llacova dels Gaitanes, Màlaga* (1885-1888) o *Amor de mare* (1912-1913).

Tots els fullets de l'activitat *Tots els dies 9* realitzades fins ara se poden trobar en pdf en:
www.convenciovalencianista.org i www.rogleconstantillombart.com

Tots els dies 9

- 70 -

28 de setembre de 2024

(Museu de BB. AA. Sant Pio V)

Retrat d'Antoni Muñoz Degrain,
per Joaquim Sorolla, 1898. Museu de Màlaga

Antoni Muñoz Degrain

(València ciutat, 1840 – Màlaga, 1924)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

ANTONI MUÑOZ DEGRAIN (Valencia ciutat, 1840 – Malaga, 1924)

Antoni Muñoz Degrain, fon un pintor valencià de paisajes i obres de tematica historica inspirades en pasages lliteraris, ambients i temes orientalistes. Se l'ha considerat u dels pares del lluminisme valencià, pero no exent de les caracteristiques propies del romanticisme europeu i del simbolisme.

Naix en Valencia ciutat el 18 de novembre de 1840. D'ascendencia francesa per llinea materna, son pare era rellonger. Estudià en l'Academia de Sant Carles de Valencia entre 1852 i 1859. Front a l'oposicio de son pare, que volia que estudiara arquitectura, se decanta per la seua passio, la pintura. El seu aprenentage te molt d'autodidacta, matriculant-se en poques assignatures cada curs, en les que no obte notes brillants exceptuant la de Perspectiva i Paísage, que impartia el professor Lluís Téllez-Girón (valencià que fon pintor oficial de la ciutat de Valencia) i en la que obte les millors calificaciones. Un atre mestre que influiria en el seu estil fon Rafael Montesinos, pintor representant del moviment romantic, naixcut en Valencia i especialisat en pintura miniaturista i de

Paísage del Pardo al dissipar-se la boira, 1866

paísage. Per a continuar la seua formacio, mamprengue un viage a Roma, pel seu conte i sense casi diners, en l'objectiu d'estudiar la pintura del Renaiximent; en esta ciutat permaneixque uns mesos. S'inicia en la pintura de temes historics seguint fidelment les estrictes regles academicistes. Al principi, les seues obres son de cuidada composicio i preciosistes, pero en el temps el seu estil se lli-

bera i comença a utilitzar, sobre tot, elements naturals, la llum i el color, junt a una pinzellada mes solta, sobre tot en la pintura de paísage. L'originalitat principal de la seua obra residix en l'utilisacio d'una serie de paletes de color que s'allunten dels tradicionals: intensos blaus, grisos i rosa se convertiran en el distintiu identitari del pintor. Als vintidos anys rep una mencio honorifica especial (compartida en Eduardo Rosales) per *Vista presa en els Pirineus Navarresos* en l'Exposicio Nacional de Belles Arts de Madrid de 1862. Continuarà participant assiduament en estos events fins a 1915. Tambe acodi a les exposicions internacionals de Filadelfia (1876), Munich (1883) i Chicago (1893). Una de les obres mes celebrades en els seus principis fon la que presentà al certamen madrileny de 1867, *Paísage del Pardo al dissipar-se la boira*, en la que obtingue una medalla de segona classe.

Otelo i Desdemona, 1881

Havia tornat a la pintura de genero, pero el seu estil no va a deixar d'evolucio-

nar. En 1879 Muñoz Degrain es contractat com a professor auxiliar de l'Escola de Belles Arts de Sant Telm de Malaga, a on el seu amic Bernardo Ferrándiz era director. En el temps, sera mestre de tota una generacio de pintors, entre els quals figura Picasso.

El seu personal estil, massa innovador per a l'epoca, li comportà dures critiques i, a pesar de la seua constant participacio en les exposicions nacionals, no obtingue recompensa fins que, en 1881, tornant a la pintura historica, guanyà la primera medalla en l'obra *Otelo i Desdemona*, gracies a la qual fon pensionat pel govern per a viajar i residir en l'Academia Espanyola de Roma. Durant esta estancia realisa el quadro *Els amants de Terol*, que presenta a l'Exposicio Nacional de 1884, obtenint la primera medalla i firmant una de les obres capitals de la pintura espanyola del segle XIX. La pensio li permet recorre Italia i tambe visitar el nord d'Àfrica; la visio dels nous ambients i paisages l'influiria fon-

ament, fent-lo canviar de registre tematic cap a lo sublim i a l'orientalisme. En 1887 conseguix una plaça de professor en l'Academia de Belles Arts de San Fernando, per lo que se trasllada a Madrid; en 1895 obte, per concurs, la catedra de Paísage. Es nomenat academic en 1899 i director en 1901, carrec que ocuparà fins a 1912. Està en

Els amants de Terol, 1884